מכמה לקויים רפואיים: שילשול של גידולים ועצירות של עובדות.

גידופים מצויים בו בשפע: „רצח בדיבה", „לינץ", „מלאכת השקר", „עט מורעל" וכהנה וכהנה. לעומת מטר פרה זה, שדה הטענות העובדתיות סובל מבצורת חמורה, אף שרובן של העובדות הכלולות בו כוזבת לחלוטין. אחרי גשם הקללות, המתאימות יותר להדור המנוח מאשר להארץ, נשארו העובדות היסודיות בלתי־מערערות. אף שאין טעם רב להתווכח עתה על נושא זה, שלחנו מכתב מפורט למערכת הארץ, ובו הוזמו כל הכוזבים וחצאי־האמיתות. אני מקווה שהעתון והגון לא יחשוש לפרסמו". אולם בין כה וכה, אני סמוך ובטוח כי האמת תתברר בבית־המשפט. אם טבת וידידיו רמי־המעלה, שבחברתם בילה לעתים קרובות, רוצים להקדים את השופט במאמרים שהם בבחינת בזיון בית־הדין, מתקבל הרושם שהם אינם סומכים כל כך על המשפט שהם עצמם הגישוהו.

★ ★ ★

בסופו של דבר, סלע־המחלוקת האמיתית בין טבת לביגינו אינה ענין של עובדות (שהן ברורות לחלוטין, וגם איש כמו טבת אינו מכחיש אותן למעשה) אלא ענין של קנה־מידה מוסרי. ועל כך קשה להתווכח.

החתול יוצא מן השק כשמזכיר טבת ב־ריפרוף את גילוחי העולם הזה בקשר לשוד הרכוש ברמלה. לדעת טבת, איש המצפון הגמיש, נודף מהאשמה זו ריח של „התחסדות קרתנית."

יכאן קבורים כמה וכמה כלבים.

לגבי איש העולם הגדול, כטבת, גבר בריא וחסון שבילה את מלחמת־העצמאות בחוץ־לארץ, שוד הרכוש הנטוש בעצם ימי ה־קרבות הוא ענין קרתני*. הוא בז לאנשי העולם הזה ושורת המתנדבים הלוקחים ענינים פעוטים שכאלה ללב. גם לא חשוב ב־עיניו שמייגר קרבי בצבא הבריטי, כמו עמוס, בילה את מרבית מלחמת־העצמאות בגיבובים בלתי־קרביים מגוחכים, שעה שאלפים מזרנו בחזיתות.

אולם אם זה בלתי־חשוב, הרי גם לא חשוב שפקידים גבוהים מתחברים עם גנבים, עוסקים בעסקים מפוקפקים והופכים את לב המדינה הנצורה לביצת רקבון. רק קרתנים מתרגשים.

★ ★ ★

אני מודה שקראתי את המאמר בצער אמיתי.

לא הצטערתי על העולם הזה. אחרי מאות מאמריהם של כתבלי הדור וחבריהם, מחוסנים במידה מסוימת גם עורכיו וגם קוראיו. איו. הכתבלבים נשכחו. העולם הזה נשאר.

לא הצטערתי גם על עצם הענין. האמת תתגבר. מאמרים מסוג זה רק יעזרו ל־הפיצה ברבים.

אולם הצטערתי על טבת עצמו. אין הוא צעיר בלתי־סימפאטי או בלתי־מוכשר. אך המצפון הגמיש והמוסר הנוח דוחפים אותו לכיוון ממנו אין חוזרים.

הוא אופייני לעובדה המוסרית המתפשטת כיום בקרב החוג הנוצץ התל־אביבי. כאדם שהשאיר את מלאכת־הדמים של המלחמה לאחרים אך חזר והתגייס עם תום הקרבות, שקפץ ברגע הנכון מעל המשמר הבלתי־פופולארי להארץ העשיר והמקובל, הוא ה־דובר המושלם לסגנון הסנובי המנופח של שיכבה זו. וחבל.

★ ★ ★

דברים אלה נכתבו בראשית המאבק, כאשר נצחונו של עמוס נראה לרבים כוודאי. בינתיים עברו חמש שנים. בית־המשפט פסק מה שפסק על עמוס בן־גוריון ועל יחזקאל סהר. גם לשבתי טבת כרה קבר מוסרי (ראה כתבה). ואילו טבת עצמו הידרדר במדרון שבחר לעצמו — „לכיוון ממנו אין חוזרים."

שני שרון

* הארץ לא פירסם את המכתב, הכריח את העולם הזה לפרסמו מעל עמודיו.

** הכוונה לגילויי העולם הזה בדבר העברת ריהוט מן הרכוש הנטוש של רמלה לרשותו של עמוס בן־גוריון בעצם ימי הקרבות.

השולחים הזה

כתב ראשי: אלי תבור

עורך כיתוב: מקסים גילון

צלם המערכת: יעקב אנור

ציור המערכת: זקי

חברי המערכת: שייע נלור, לילי גלילי, דויד הורוביץ, רותי ורד, יוסף אבן־חמדי, אביבה פסח, אבנר פרי, שפעון צבר, עמוס קינג, מילכי קשת, מלכה רחביה.

העורך חראשי: אורי אבנרי

ראש המערכת: שלום כהן

עורך משנה: רוב איתן

רחוב גליקסון 9, תל־אביב, טלפון 26785, ת. ד. 136. מען למברקים: „עולמפרס". המוציא לאור: העולם הזה בע"מ. דפוס משה שחם בע"מ, ת"א, טל. 31139. התצפצה: דוד טופל ובניו, תל־אביב. המערכת איננה אחראית לתוכן חמודעות.

העתון הנקרא ביותר במדינה

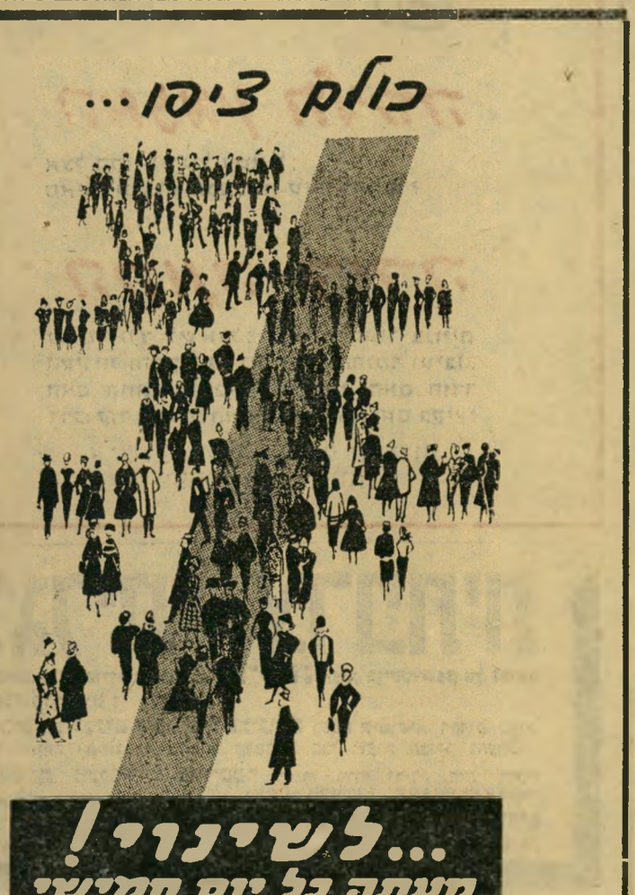

מכתבים

השוחים והנשלחים

קראתי את דברי המשורר חיים גורי כי „בחוזן המדינה תלוי גם באמונו של האזרח באלה השולטים אותו למעשים למות" (העולם הזה 1217). היה זה חיקוי למשורר. חיבול להיות אבא של גורי הן בגיל והן בשירה. שכתב בשנת 1964 באותו נושא: „איכני יודע אם סנעת אחריותם של ה־שולחים לנכונות הקרבתם של הנשלחים." זוכרים?

אליק מג, גבעתיים

הפסיכיאטר והמסרק

למני שבוע גילה שמעון צבר (העולם הזה 1217) שבין הדברים שהשאירו אחריהם חברי מרכז מפא"י ביסיבה ההיסטורית ה־פסורסמת, היה גם פסרק. חיפשתי את המסרק בין החפונות ולא מצאתי. האם גם הוא נשלח אל הפסיכיאטר? ואם כן, מחי הפיאגנוזה?

עקיבא ראובן, ירושלים

המסרק לא נשלח אל הפסיכיאטר. הוא שמור במערכת ומחכה לבעליו שיבוא ויקחהו. אם לא יידרש המסרק תוך ששה חדשים, יימכר כדגיל במכירה פומבית. (ראה תמונה).

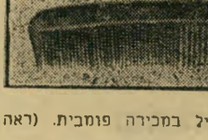

במקום עסקי־ביש

המאורעות האחרונים הוכיחו בעליל את ההכרח בניבוש כוח אופוזיציוני סלוכד, כברירה לשלטון מפא"י, אשר בחיקו יכול היה לקרות מעשה (או אף שורה של מעשים) כדוגמת העסק־הביש. אף לדעתו של סר בן־גוריון היתה אף היתה הרפתקנות צבאית.

נראה שמיותר לחזור ולהצביע מה פירושה המעשי של הרפתקנות צבאית בתקופתנו – תקופת הטילים ופצצות המימן. בייחוד לגבי עם אשר אף במלחמה ה„מסורתית" קיקיוניות, כמלחמת־העולם השניה, הפסיד מחצית בניו ובנותיו!

במידה וניתן לסמור על השכל הישר ועל האינסטינקט האנושי הבריא, הרי יש לקוות כי יוסי נוה פוליטי רחב, על בסיס של מדיניות במחונית מוסכמת (מניעת הרפתקנות, פיתוח פוליטי־אזרחי על הצבא ותיכנון לשלום), מדיניות־תוך מופנמת לשיתוף פעולה עם כל המעצמות (ללא חוכסות שמעון פרס על העליה מרוסיה!) ובמיוחד כמאטוסקוט בכל המחלוקות הגדולות (דת, הסתדרות, מסים) בצד מאמצים לביטיעור השחיתות האוכלת בכל.

מוטב כך מאשר עוד עסק־ביש, עוד חרפתה.

יוסף לחיניגר, קרית־מוצקין

היה אריה

רבים כואבים כמו אורי אבנרי (העולם הזה 1215) על מותו של היקר באדם, אריה לנגמן ז"ל. אין ספק שאין רבים כמותו ליושר ולצדק. היה בעל וחבר נאמן שאין כרונמתו.

חוה זיתוני, רמת־גן

מרד אזרחי

עלי לציין שטרם נתקלתי בארץ במאמר כה מסית למרד אזרחי כמו מאמרו של אורי אבנרי „שמאל — ימין" (העולם הזה 1216). אפילו המפלגות הקיצוניות בסרינה לא העלו בסחשבתם קרירה זה למרד והוצאת ההמונים לרחוב כמו המאמר הנ"ל.

אי־אפשר להתייחס בסלחנות למאמרים הבאים אך ורק לערער את שווי־משקלו הנפשי של האזרח, לגבי כל הבעיות האקטואליות המטרידות אותו, והמנסה בכוח מחשבתו להבחין בין טוב ורע. הגיע הזמן להניח לפוליטיקאים לעשות את מלאכתם!

פילים טירי, תל־אביב

דו"ח לוחדוני

... בלונדון קר, ולישראלי בסרט. חסרה לי השמש, כמו שאומרים כאן באנגליה, ולולא האש באח, ספק אם הייתי יכול להניע את ידי ה־קטנות לכתיבה. גלי־יון העולם הזה מניע לכאן מחסם קטנה, בעיקר הודות לתמונות מוצעות. אין דרך השמש. אין דרך טובה יותר לחוש עד כמה הארץ יקרה לך, מאשר לצאת מעט החוצה.

... עתוני בריטניה הין מלאים תנובות על ענין „מצעת האמום" של ישראל, ונגנרם כאן רעש רציני עקב זאת.

פורת

ועוד אגב: לתיאודור ביקל הולך כאן קלף מנסטי, כמו שאתם אומרים. הוא הופיע כאן לפני שבועות ספסר בדרדי ובטלביזיה. היה מרושם לראותו בטלביזיה ולשמוע את „ערבה" בביצועו. עורך התוכנית, שראיין אותו, יצר ממנו דמות סמש, הרבה יותר מכובב־יקנוע וזמר.

משה פורט, לונדון, בריטניה